
ANGOL BADAR VERSEK

John Davies of Hereford
(Kb. 1563–1618)

**A SZERZŐ, AKI MÓDFELETT RAJONG E
HÁZIAS ÉTELEKÉRT, ÚGYMINT: MADÁRTEJ,
TÚRÓS PALACSINTA, TÖKÖS-MÁKOS
LEPÉNYKE (NEVESSETEK, JÓNÉPEK),
S NEM VETI MEG A DOHÁNYT SEM,
ANNAK A FINOM ÉS ERÉNYES HÖLGYNEK,
KIT ÚRNŐJÉNEK NEVEZ,
AZ ALÁBBI KÖLTEMÉNYT SZEREZTE**

Úrnőm, ha köztünk Helleszpontosza
Zubogna, ó, roppant madártejeknek,
Leanderként beugranék, s nosza,
Átúsznám érted, oly mohón szeretlek.
De jőne egy tökös-mákos lepényke,
Mint sorsom megváltó ajándoka,
Azonmód fölmásznék fedélzetére,
S ingó gyomorral ringanék tova.
S ha bőszi viharok cukorgalacsinja
Hajómat végül elsüllyesztené,
Megmentene egy túrós palacsinta,
Azon sodródnék partjaid felé,
Hol jó szagú dohány közt volna ágyam,
S a lassú füst megszárogatna lágyan.

Thomas Lisle
(1709–1767)

A LÍRA HATALMA

Mikor Orpheusz ott járt a mélyben alant,
Hova emberi láb sose lép,
Fölsírt a kezében az isteni lant
Megmenteni Eurüdikét.

A merész ifiún, ki ily mélyre merült,
Ámult a halál birodalma,
De hogy ámula mind, amikor kiderült,
Felesége miatt jön a balga.

Az alanti világ ura törte fejét,
Mily szörnyü itéletet osszon,
De pokolbeli kín sose volna elég,
Így hát odaadta az asszonyt.

Ám részvét vett vala rajta erőt,
S ellágyula szíve a dalra,
Hát visszaragadta magához a nőt –
Hja, ilyen nagy a líra hatalma!

Edward Lear
(1812–1888)

AKI LEAR URAT ISMERI, BOLDOG

Aki Lear urat ismeri, boldog.
Noha furcsa, morózus egy úr,
De a stílusa könnyed és oldott,
És olyan micsodákat is ír.

Bumfordi mimóza a lelke,
Nagy, krumplinyi orra veres,
Szétáll a szakállzata szerte,
Ábrázata rettenetes.

Van két füle, két szeme, ujja
 (Ez utóbbinak összege tíz),
 Most hallgat, akárcsak a pulyka,
 Rég dalla, akárcsak a csíz.

Falain kötetek sorakoznak,
 Egyebet csak a földre pakol,
 Bár hordószámra borozgat,
 Sose száll a fejébe a bor.

Barátja hívó és eretnek,
 Cicája a Cirmos Elek,
 Alakja felette kerekded,
 Kalapja gyanús viselet.

Esőköponyegbe ha flangál,
 Kiabálnak utána a kölkök:
 „Odasüss, az a vén hülye angol
 Már hálóinget is öltött!”

Könnyekre fakasztja a tenger,
 Könnyekre fakasztja a rét,
 A malomba saját maga rendel
 Csokirákokat és piperét.

Ki nem állja a sört meg a kekszet,
 Alig ért spanyolul, noha volt ott,
 Míg napjai semmibe vesznek,
 Aki Lear urat ismeri, boldog.

Arthur St. John Adcock
 (1864–1930)

MÁS TOLLÁVAL

Ha Shakespeare írni nem tudott
 (Mint ezt Gallupné észrevette),
 Nagy huncut volt, hogy hagyta, hogy
 Mindent Bacon írjon helyette.
 Ma is a polcon mállana
 A sok rissz-rossz tragédiácska,
 Ha költött volna ő maga
 (S nem hagyja, hogy Bacon csinálja).

S ha csakugyan tény, mire céloz
Brown és Smith pár vaskos kötetben,
Hogy mítosz volt csupán Homérosz,
Nagyot nőtt úgy az én szememben,
Hisz megspórolta azt a kint,
Mi azzal jár, hogy él az ember,
Gyöngécske műveket sem írt,
Olvassák mégis tisztelettel.

Shakespeare és Homérosz betűit
Dicsérik széles e világon,
De engem senki nem dicsőít,
Hisz saját versem komponálom:
Ha az ő művük más fejekben
Fogant, s övük a babér mégis,
Talán ha más írkál helyettem,
Lehettem volna híres én is.

Varró Dániel fordításai